

מאיר ברסלבסקי ז"ל

בן בתיה ומשה

נולד ה-כ"ט באייר תרס"ה, 3.6.1905

בעיר קרץ הנמאית בחצי האי קרים אשר בדרום רוסיה.

שנות נעוריו ולימודיו עברו עליו בעיר רוסטוב שעל נהר דון, שם סיים את בית הספר הרוסי, את הגימנסיה הרוסית וגם קיבל את תוארו כמהנדס כימאי בטכניון. ברסלבסקי או כפי שקראו לו אז מרה, גדל כאחד משמונת הילדים (5 בנים ושלוש בנות) להורים אשר לא היו דתיים או שומרי מסורת והסתפקו בשמירה על הכשרות והליכה לבית הכנסת ביום כיפור. הם גם לא היו ציוניים אך האב שהיה מהנדס מכרות והאם חלפנית (בנקאית) לא כפו על ילדיהם את דעותיהם, והילדים בחרו בעצמם את דרכם בחיים. אח אחד היה קומוניסט, אח אחר נעשה ציוני וברסלבסקי הולך בעקבות האב הגדול, וכבר בגיל 12 מארגן קבוצת נערים אשר קוראים לעצמם "פרחי ציון" אשר טופחה אחר-כך ל"שומר הצעיר".

עד מות האב התנהלו החיים על מי מנוחות, לאחר מות ראש המשפחה עדיין מצליחה האם לפרט את משפחתה בעמל רב ואז פורצת מלחמת העולם הראשונה, ועל האנשים הגרמני מבחוח נוסף הסבל נהפך של ימי המהפיכה מבפנים, כאשר הבולשביקים מחרימים את הבית הגדול בן ארבע-עשר (14) החדרים, ונותנים תמורתו דירה עלובה, וסוגרים את הבנק של האם אשר נופלת למשכב.

הרעב כבד - אחות אחת נוחנת שיעורים בפסנתר וברסלבסקי עובד בכל מה שמזדמן, בסבלות ובכל עבודה קשה. העיקר שיהיה אוכל לאמא ולמשפחה. הכנופיות של האטמן דניקין מסתובבות, שודדות ורוצחות יהודים, וברסלבסקי עוזר בארגון "הגנה עצמית" של סטודנטים יהודיים.

הצבא הגרמני מתקדם מזרחה והרוסים מפנים בתי חרושת ובתי ספר ממערב רוסיה ומפולין, רוסטוב הולכת ונעשית צפופה. ברסלבסקי מקבל "שדר" ממזכירות "החלוץ" במוסקבה ומארגן "הכשרה עירונית" - בית מלאכה לסנדלרות כדי לקלוט את הנוער היהודי - הפליטים. אחר כך הוא מארגן ומייסד "הכשרה חקלאית" בקוקז. הבולשביקים אוסרים את כולם ועל ברסלבסקי נגזר גרוש בגלות סיביר.

בסיביר הוא פוגש את אשתו לעתיד עדיה ז"ל אשר גם היא גורשה לסיביר בגלל פעילותה הציונית הענפה בתנועת "החלוץ", הם נישאים ומגישים בקשות ל-ג.פ.א, המשטרה הפוליטית החשאית שימירו להם את הגלות בסיביר בגירוש מתחומי רוסיה ויאפשרו להם לעלות לארץ ישראל.

לאחר שלוש שנים קיבלו סוף סוף את מבוקשם. ואז מתחיל מסע הנדודים מסיביר הרחוקה עד לאודיסה כאשר הבן הבכור יצחק - אסיק הפעוט בן חודש מיטלטל בחור גיגית כי אין עריסה, ולבסוף הם עולים על אוניה המביאה אותם לנמל יפו. שם מקבל ברסלבסקי משרת מהנדס-כימאי. מוטריד וחסר מנוחה הוא נוסע בכל רחבי הארץ לחפש את אחיו הגדול שנעלם.

ברגע שנודע לו על פטירת אחיו הוא מחליט להגשים את חלומו וללכת לקיבוץ. וכך הוא מגיע עם משפחתו הקטנה בשנת 1928 למפעל "נהריים" אשר מחפש עובדים ומהנדס. אך כמו הרבה בעלי מקצועות אקדמאיים באותה תקופה, הוא עוסק בכל עבודה קשה, הופך ופורק קרונוט ועד מהרה עולה לדרגת "מועלם" מנהל קבוצת עבודה.

העבודה הקשה, החוס הרב לא מפחידים אותו והוא רוצה להיות חבר בקיבוץ "גשר" אשר עם רבים מחבריו הוא עובד. לאחר שהתקבל, הוא זוכה להיות בין מקימי "מפעל האשלג" בסדום.

הוא עובד במסירות ובחריצות כ-15 שנה ב"חברת החשמל בנהריים" אחר כך עובד ומרכז את המסגריה. משמש בתפקידים ציבוריים, סדרן עבודה ובוועדות חינוך. בינתיים המשפחה גדלה ומתרחבת. נולדים איה, יהונתן ובורית. מן המסגריה הוא עובר אלינו למוסך, כונה מרססים וכלים הקלאיים שונים, ואנחנו עובדים יחד איתו הן שיתוף, הבנה ויחסים טובים.

לאחר מות אשתו עדיה ז"ל שאותה אהב והעריך מאוד, הלך מצב בריאותו והתדרדר. מאור עיניו דועך אך רוחו עדיין איתנה, והוא מקשיב לסיפורים מוקלטים כיון שקשה לו לקרוא. הוא אבא וטבא שאינו יכול להספיר את שמחתו וגאוותו בילדיו ונכדיו, והוא מצפה בכליון עיניים ליום השבת כאשר הם באים לבקר.

ב"לוג" הוא עובד בכל כוחו ומאודו, אך מחלתו וסבלו גדולים ממנו, והוא עובר לגור בחדרי חולים. לי ולחבריו הרבים קשה לראותו מתייסר וטובל, הולך ודועך.

ברסלבסקי אנחנו רוצים לזכור אוחד כמו שהיית בשנים שעבדת במוסך, גוף חסון בלורית שחורה ומתולתלת, רכונ מעל גבי מכונה, או יושב ומפטם את המקטרת, ואת הסיפורים המרתקים מעברך באותו מבטא רוסי.

נוחה בשלום על משכבך, ברסלבסקי ידידנו.

חברין מהמוסך
(מתוך ההטפד שנשא
אבישלום שניפר)